

Майстора.

Ехъ, Падишахъ, възточнитъ народи
голѣма мждрость въплощаватъ въ себе...
И отъ кога средъ вази азъ дойдохъ —
разбрахъ добре, че вашето небе
източникъ е на дивни съзерцания,
на мждрини, що ние тамъ не знаемъ
въ балканитъ... предъ васъ сме ний дѣца.
Ний дириме въ жената наший блянъ.

Султанътъ. Попиталъ бихъ: кое тогазъ ти пречи,
Щомъ си разбралъ тѣй ясната ми мисль?

Майстора. Едно е умъ, а друго е сърдце
израстнало подъ вашето небе...
Да могълъ бихъ като рожденно чедо
на ваший край, така да се съвзема:
да чувствувамъ и мисль и дѣла —
въ едно: бихъ билъ наистина щастливъ.

Султанътъ. Жената е създадена за радостъ;
но за ней на майстора не бива
духътъ да се измжчва и страдай...
Жени — безъ четъ. Но силенъ мжжки духъ
е рѣдкостъ що, презъ вѣкове се ражда...
Муслюманинъ туй лесно разбира...
харемъ за туй по нашня коранъ
е дадено на всѣки съ умъ и съ даръ...

(Спира като да разбере да ли се нравятъ тия мис-
ли на майстора)

(Мълчание)

(Чуватъ се възточнитъ мелодии на свирящитъ ин-
струменти).

Майстора. (Вслушанъ)

И пѣснитъ — и въ тѣхъ се чува отзвукъ
на вашето възточно мирозрение...
И въ тѣхъ трепти, онова що мълви:
Живота е любовъ, зари, цвѣтя!

Солтана. (Доволенъ отъ разбирането на майстора)
Да идеме... Пѣснитъ, може би